

heemkundige kring
Meise-Oppem-Wolvertem

Berla

driemaandelijks tijdschrift
nummer 31 maart 1993

Berla

**HEEMKUNDIGE KRING
MEISE-OPPEM-WOLVERTEM
EN OMGEVING**

ZETEL VAN DE KRING :
BERLA vzw.
BRUSSELSESTEENWEG 73
1860 MEISE.

RAAD VAN BEHEER

S. Van Hemeldonck - Van Antwerpen, ere-voorzitster
R. Moyson, ondervoorzitter
R. Moerenhout, secretaris
J. Cornelissen, penningmeester
R. Moreau

P. Carrière
M. Van den Broeck
J. De Cuyper
F. Coene
R. Beeck
A. Jacobs

ONS TIJDSCHRIFT

- . verschijnt driemaandelijks
 - . jaarabonnement & lidgeld 300 frank
 - . los nummer 100 frs.
- de auteurs zijn verantwoordelijk voor hun bijdrage

ASLK 001-1189490-55

BERLA VERZAMELT :

- . alle dokumenten over de fusiegemeente Meise zoals oude weekbladen, knipsels, zichtkaarten, foto's, strooibrieven, affiches, landkaarten...
- . alle dokumenten over inwoners van de gemeente zoals doodsprentjes, familiearchief, foto's, akten van koop en verkoop, kavelbrieven...
- . alle voorwerpen in verband met ambachten en stielen van vroeger, boerenalaam, leefmilieu en gewoonten van onze voorouders;
- . werp niets weg, contacteer eerst Berla !

ONZE BIBLIOTHEEK EN ARCHIEF

- . toegankelijk iedere woensdag van 14u. tot 17 u. (behalve op feestdagen en in de vakantieperiode).

ONZE HEEMBABELAVOND

- . iedere tweede maandagavond van de maand om 20 u nodigen wij belangstellenden in de plaatselijke geschiedenis uit voor een gezellige "heembabbelavond" in ons lokaal. Resultaten van opzoekingen en andere heemkundige ervaringen kunnen er uitgewisseld worden.

INFO

- . voor dringende vragen kan men telefonisch terecht bij :
Mevr. S. Van Hemeldonck op 02/269.29.26
Roger Moerenhout op 03/888 00 96.

TURN EN TASSIS IN ONZE GEMEENTE

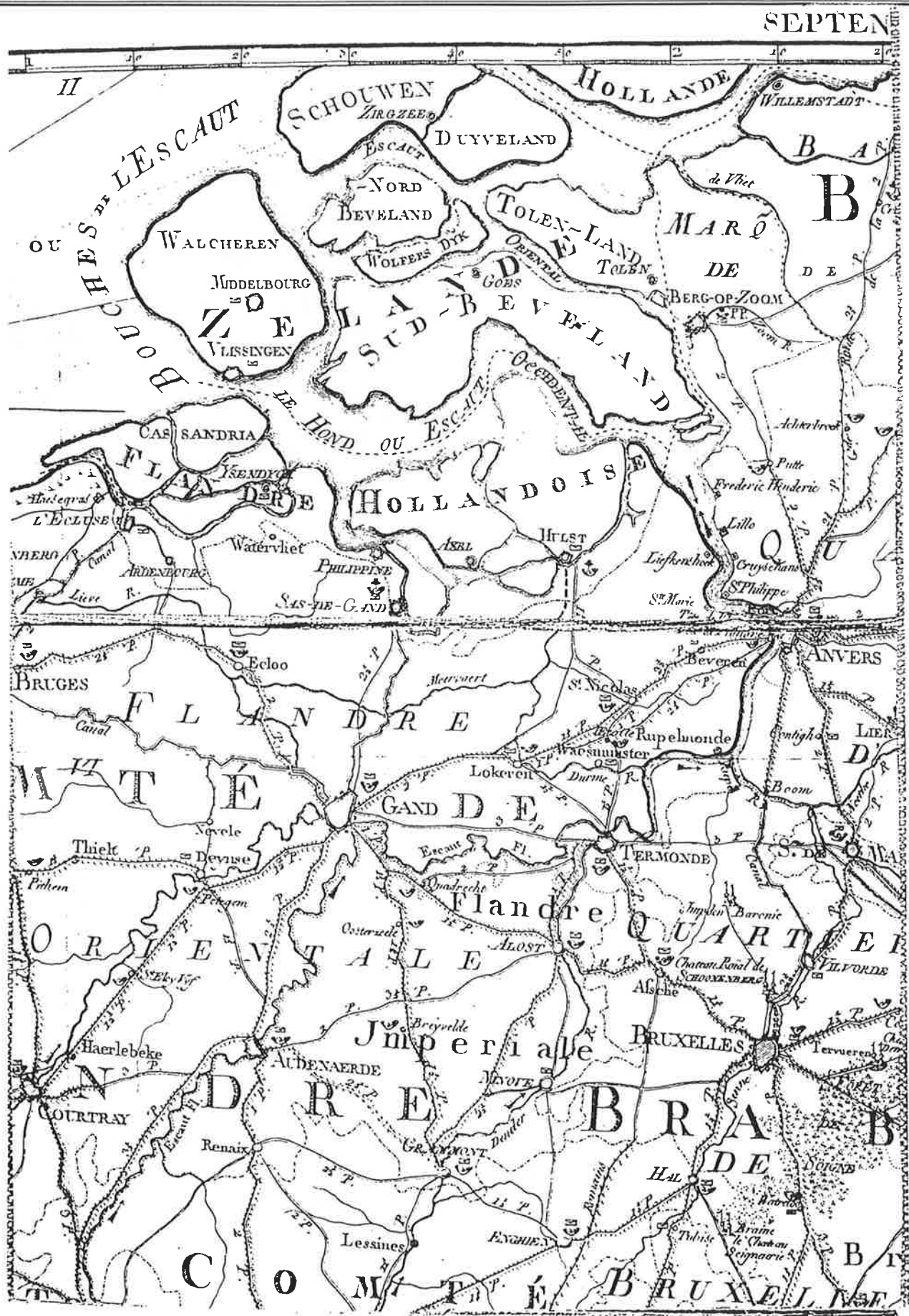
I.- DE KONST VAN HET GESLACHT IN ONZE GEWESTEN

Tijdens de periode van het Boergondische Huis trachtte Karel de Stoute door het voeren van oorlogen een nieuw middenrijk te vestigen. Hij bezat immers al Boergondië en een aantal van de Lage Landen. Toen Karel in 1477 bij Nancy sneuvelde, liet hij zijn enige dochter Maria de brokken en de schulden na. Maria vond in Maximiliaan, de toekomstige keizer van het Heilige Roomse Rijk, een machtige huwelijkspartner. Hij stamde uit het geslacht van de Habsburgers die het "tu felix Austria nube" tot hun huispreuk hadden gemaakt en die spoedig een wereldrijk bij elkaar zouden huwen.

In de gegeven omstandigheden was een goede postverbinding tussen Mechelen (het Boergondische Hof) en Innsbruck (Habsburg) van zeer groot belang. In 1490 gaf Maximiliaan aan Janetto Tasso opdracht een postverbinding tussen Innsbruck en Mechelen tot stand te brengen. Al spoedig werd Janetto's broer Franz als postmeester benoemd. De keizer betaalde Franz van Tassis een bepaalde som om gedurende het hele jaar volgens een welbepaald rooster staats- en hofstukken over te brengen. Vanaf omstreeks 1515 werden eveneens particuliere poststukken meegevoerd.

Frans van Tassis werd door Maximiliaan's zoon, Philip de Schone op 1 maart 1502 benoemd tot "capitaine et maistre de noz postes". Al spoedig kreeg hij opdracht het postnet uit te breiden met verbindingen naar Parijs, Lyon en Spanje. Door de gunstige huwelijkspolitiek waren de Spaanse erflanden aan het Huis van Habsburg gekomen. Philip's zoon, Karel V, verplaatste in 1516 het Nederlandse regeringscentrum van Mechelen naar Brussel. Ook de Tassische post vestigde zijn hoofdkantoor in deze stad, waar het tot in de 18e eeuw zou blijven. In de kerk van O.L.V. ter Zege aan de Grote Zavel werd de grafkapel van de familie opgericht waar Frans van Tassis eind 1517 werd bijgezet. Hij werd als postmeester opgevolgd door zijn neef Johan Baptist.

Tot hier in het kort de geschiedenis van het ontstaan van de geregelde postdiensten in onze gewesten. Het geslacht van Turn en Tassis zal tot aan de Franse revolutie een zeer belangrijke rol spelen in onze gewesten. Ook op politiek vlak. Het zou ons te ver leiden de hele geschiedenis van Turn en Tassis te verhalen. We komen later terug op hun aanwezigheid in onze gemeente.

1789 - Deel van een kaart tonende de kantoren en pachterijen der Oostenrijkse Nederlanden met vermelding van de Baronie Impden.

II.- KORTE GENEALOGIE VAN TURN EN TASSIS

Bergamo, in Italië, is de bakermat van het geslacht "de Tasso". Sinds de 12de eeuw behoorden de Tassis tot de Venetiaanse patriciërsfamilies.

In 1272 wordt Giacomo de Tasso raadsheer van koning Karel van Anjou, broer van de Heilige Lodewijk, belast met een zending naar de koning van Tunis.

Leden van de familie waren in een ver verleden Postmeester van de republiek Venetië en Boden van de Romeinse Curie. In dat verband vermeldt de "Gotha" Reinero de Tasso (in 1117), Ordonata de Tasso (in 1146) en Omodea de Tasso de Cornello (in 1251).

Allessandro I de Tasso de Cornello (1418-1484) was Meester der Posterijen aan het Pauselijke Hof.

De aanwezigheid van de Tasso's aan het Habsburgse Hof dateert van rond 1450. Als gevolg van onenigheid met de Visconti's diende de familie della Tore de Tasso Milaan te verlaten. Eén van de familieleden, Riggero de Tasso, belandde in Augsburg en germaniseerde zijn naam in von Turn und Taxis. Riggero de Tasso, oom van de eerder genoemde Allessandro, werd door Frederik III, keizer van het Duitse Rijk, gevraagd rond 1455 de postdienst van Innsbruck naar Italië te verzorgen.

De reeds eerder vernoemde Janetto de Tasso, één der kleinzonen van Riggero volgde zijn grootvader op in deze functie en bracht dus de postverbinding tussen Innsbruck en Mechelen tot stand.

Janetto's broer en opvolger kan beschouwd worden als de stamvader van het geslacht dat tot de Franse revolutie instond voor de postorganisatie in het grootste deel van Europa. Van 1516 af was de hoofdzetel van de organisatie zonder onderbreking gevestigd aan de Zavel te Brussel. Van daar de verbondenheid van Turn en Tassis met Brussel en omgeving.

Hierna een beknopt overzicht van de resp. postmeesters :

1. Eugen Franz van Turn en Tassis (1450-1517) was postmeester vanaf 1490 tot aan zijn dood.
2. Johann Baptist (1470-1541), neef van Eugen Franz, volgde zijn oom op in 1517.
3. Franz II, zoon van Johan Baptist, volgt zijn vader van rechtswege op in 1541, maar sterft even later. Van hem is zeer weinig gekend.
4. Leonhard I (1521-1612), broer van de vorige nam diens taak over. Onder zijn bestuur werden de postdiensten uitgebreid naar Groot-Brittannië en naar Oost en Centraal Europa.
5. Lamoraal I (1567-1624), zoon van de vorige, volgt zijn vader op in 1612.
6. Leonhard II (1594-1628), zoon van de vorige, volgt zijn vader op in 1624.
7. Alexandrine de Rye (1589-1676), echtgenote van Leonhard II, neemt het bestuur over tot de meerderjarigheid van haar zoon Lamoraal II Claudius (1621-1676). Deze neemt op 18 jarige leeftijd de functie van postmeester over. In 1650 huwde hij met Anna Francisca van Hoorne en verwierf de heerlijkheid van Kasteelbrakel. Hij gaf in 1654 aan Lucas Faid'herbe opdracht om het kasteel Beaulieu in Machelen te bouwen.

8. Eugeen Alexander (1652-1714), nam na de dood van zijn vader Lamoraal diens functies over. In 1700 verwierf Eugeen Alexander de baronie van Impde en de heerlijkheden van Wolvertem, Meuzegem en Rossem. Ook in 1700 ontstond de Spaanse Successieoorlog. Koning Karel II van Spanje stierf op 1 november 1700 zonder rechtstreekse erfgenaam. Voor zijn dood had hij één van de kleinzonen van de Franse koning Lodewijk XIV, Philippe d'Anjou, aangewezen als erfgenaam van de Spaanse Nederlanden onder de naam van Philippe V. Lodewijk XIV maakte hiervan gebruik om zijn invloed in onze gewesten te vergroten. Dit was niet naar de zin van de omliggende mogendheden met als gevolg dat onze gewesten voor de zoveelste maal het strijdtoneel werden van Europa. In 1713 maakt het Verdrag van Utrecht een einde aan de oorlogen. Met het Verdrag van Ratstadt (6 maart 1714) aanvaardde de Oostenrijkse keizer Karel VI de soevereiniteit over onze gewesten.

Gedurende de periode 1701-1724 werden de Posterijen verpacht aan resp. de Fransen Pajot en Jauphin. Turn en Tassis werd uit zijn functie ontheven en verlaat Brussel voor Frankfurt. Het is pas nadat hij bereid was een pacht te betalen van 80.000 gulden dat het postgeneraalat terug in het bezit van Turn en Tassis kwam.

9. Anselm Franz (1681-1739), zoon van Eugeen Alexander, volgde zijn vader op na diens overlijden. Hij was de laatste Turn en Tassis die in de Zavelkerk begraven werd.

10. Alexander Ferdinand (1704-1773) volgde zijn vader Anselm Franz op na diens overlijden. Hij was een intieme vriend van keizerin Maria Theresia van Oostenrijk.

11. Karl Anselm (1730-1805) volgde zijn vader Alexander Ferdinand op. Bij de Franse inval nam hij eerst zijn toevlucht bij de prinsbisschop van Luik. Later vluchtte hij naar Regensburg. Karl Anselm was de laatste postmeester der Oostenrijkse Nederlanden.

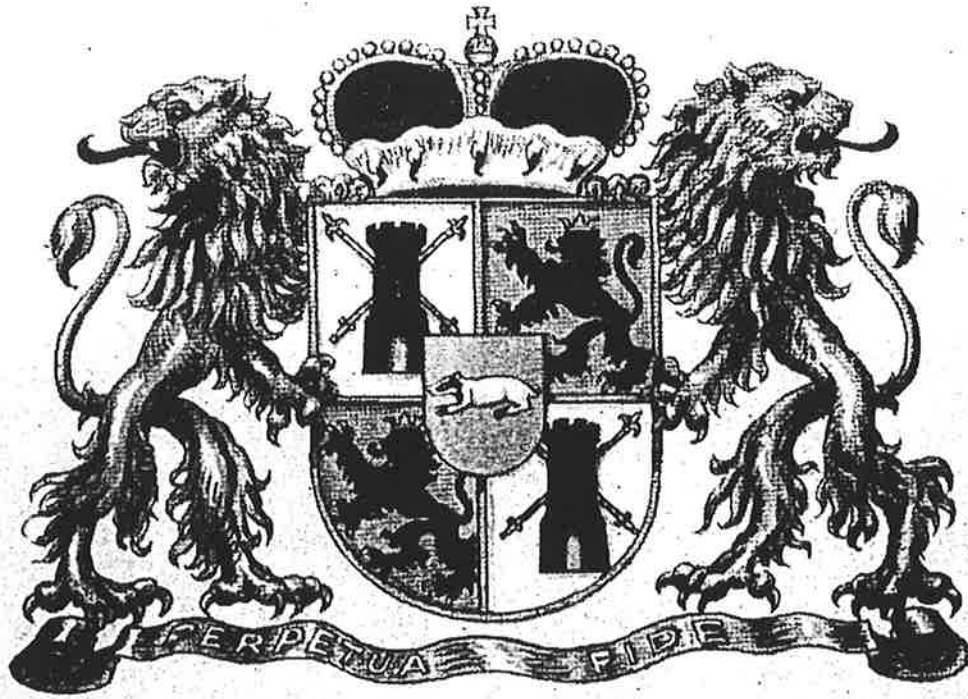
Tijdens de korte periode van het Generaal Goevernement (1814-1815) kwam Turn en Tassis nog even terug, maar na de vereniging der Nederlanden verlieten zij definitief onze streken. Nog geruime tijd zou Turn en Tassis instaan voor de postorganisatie in belangrijke delen van de Duitse Bond. Na het ontstaan van de U.P.U. (Union Postale Universelle) was de rol van Turn en Tassis als postorganisatie helemaal uitgespeeld.

Het huis van Turn en Tassis leeft sindsdien in welstand van zijn bezittingen in Duitsland en Oostenrijk in het slot te Regensburg, waar het voor posthistorici belangrijke Zentralarchif gevestigd is.

III IETS OVER HERALDIEK VAN TURN EN TASSIS

In de literatuur over het geslacht komen verschillende schrijfwijzen van de namen over. Het oorspronkelijke della Torre de Tasso werd resp. Thurn, Turn, Tour en Dax, Tassis, Taxis.

Het eerste deel van de naam betekend TOREN, het tweede deel DAS. In het wapenschild van de familie vindt men steeds de toren en de das terug. Een mooi voorbeeld kan bewonderd worden boven de ingang van de boskapel in Imde. Dit wapenschild is zowat het enig overgebleven bewijs van de aanwezigheid van Turn en Tassis in onze streek. Maar hierover later meer.

Het wapenschild is gevierendeeld :

1 en 4 : in zilver twee gekruiste scepters van lazuur, gelelied van goud, met een burcht van keel, geopend van het veld, over alles heen (de la Tour);

2 en 3 : in goud een leeuw van keel, geklauwd, getongd en gekroond van lazuur (Valsasina);

hartschild : in lazuur een gaande das van zilver (Tassis).

SOLDATEN VAN NAPOLEON

VERVOLG

Over Antoine Bogaerts zijn we te weten gekomen dat hij in Oxdonck-Meysse geboren is en huwde in 1810. Hij diende in het 103ste linieregiment en werd gekwetst tijdens de slag van Wagram, een stadje op 16 km van Wenen. Deze slag had plaats op 5 en 6 juli 1809 tussen het leger van Napoleon en het Oostenrijks leger onder bevel van aartshertog Karel.

Ook ontvingen we van Marc Gillisjans heel wat informatie i.v.m. de "conscrits" uit deze familie. Eerst zullen we een en ander in het kort situeren.

De periode van de Franse overheersing in onze gewesten loopt over twintig jaar, van 1794 tot 1814. De slag van Fleurus, op 29 juni 1794, bezorgde de eerste overwinning aan het republikeinse Frankrijk. Op 11 juli deden de sansculotten hun intrede in Brussel en enkele weken later was het hele land in hun bezit. Later veroverde Napoleon grote gebieden en stelde de wet in bijna gans Europa. In 1815 kwam hij ten val in de slag van Waterloo. Voor het voeren van al de oorlogen in heel Europa had de Franse Republiek honderdduizenden soldaten nodig. De pijnlijkste maatregel die de Fransen in de bezette gebieden stelden was de verplichte legerdienst, de "conscriptie".

Tijdens de Franse periode gold het gezegde "zoon soldaat, verloren zoon". Inderdaad de meeste soldaten keerden nooit naar huis terug. Uit de gegevens blijkt dat de "conscrits" uit onze gemeenten vooral tot het voetvolk behoorden en ingelijfd waren bij linieregimenten. Nooit werd vermeld.

dat iemand het bracht tot officier. Niet verwonderlijk als men weet dat ze allen gewone dorpsmensen waren. Toen ze aangeworven werden kenden ze waarschijnlijk niet eens de taal die in het leger in gebruik was. Hoeveel jongens uit onze gemeenten door de Fransen opgeroepen werden is niet met zekerheid geweten. Aangenomen wordt dat het er ongeveer 250 zijn.

De conscriptie verliep als volgt : het ministerie van oorlog deelde ieder jaar aan elk departement (voor ons het dep. de la Dyle) mee hoeveel soldaten dienden geleverd te worden.

In 1807 waren er 964 waarvan elk kanton een zeker aantal voor zich nam, bv 100. De loting greep plaats in de kantonhoofdplaats, dus hier te Wolvertem zelf; op basis van een alfabetische lijst werden dan alle jongens van 20 jaar opgeroepen. De nummers 1 tot 100 getrokken door loting moesten vertrekken, behalve zij die te klein waren (ttz kleiner dan 1,54m - de gemiddelde lengte was toen maar 1,60m), diegenen die een broer in dienst hadden (wat moest bewezen worden door een legerdokument of een brief van max. 6 maand oud), de gebrekkigen en de gehuwden.

Zij die niet geloot waren dienden echter een vergoeding aan de staat te betalen in evenredigheid met hun belastingsaangifte. Behoeftige dienstplichtigen (zij waarvan hun ouders minder dan 50 francs belasting betaalden) kregen hun vrijstelling gratis.

Het weze nog vermeld dat de dienstplicht in vreedestijd 5 jaar bedroeg en onbeperkt was in oorlogstijd !

Hierna volgen gegevens i.v.m. resp. Antonius Gillisjans en Jan-Baptist Gillisjans. In een volgende bijdrage meer over de "conscrits" uit onze gemeente.

Antonius GILLISJANS

Antonius werd geboren te Wolvertem op 24.04.1785 en was het 16e en laatste kind van Jan Gillisjans (uit zijn 3de huwelijk met Barbara Meert). De geboorte had plaats in den Boskant waar het gezin een huurwoning betrok van Matteus Van Humbeeck aan dewelke ze per jaar 22 guldens pacht dienden te betalen. Zijn doopouders waren Petrus Gillisjans en Barbara Moerenhout.

Antoine Gillisjans, groot 1,77m, trok het nummer 3 bij de loting in het vredegerrechtskanton Wolvertem. Deze landbouwer werd hiermee geschikt bevonden voor de militaire dienst.

Spijtig genoeg vinden we in het conscriptieregister van het jaar XIV (1805) der Franse Republiek geen enkele aanduiding betreffende vertrek of inlijving. Deze vaststelling geldt voor alle dienstplichtigen van deze militieklas. Het lage nummer dat hem bij de loting te beurt viel doet ons wel veronderstellen dat hij inderdaad opgeroepen werd voor de militaire dienst (R.P.D. 281). Meer inlichtingen over hem vinden we in het R.P.D. 273.

Doordat hij zich onttrokken had aan de inlijving, hij was nl. niet op het appel der vertrekkenden, werd door de rekruteringskapitein klacht tegen hem ingediend op 08.01.1806. Op 16.01 eropvolgend werd hij veroordeeld. Zijn ouders werden vervolgens burgerlijk verantwoordelijk gesteld en veroordeeld tot het betalen van een boete van 500 francs. Zij konden hieraan echter niet voldoen vermits ze "indigent" en "insolvables" waren (R.P.D. 131 en 275).

Op 03.02.1806 wordt hij dan gearresteerd en in de kolom "Par qui arretés" staat "présenté volontaire". Heeft hij zich vrijwillig aangegeven of is hij vrijwilliger geworden ? Waarschijnlijk wel het eerste.

Vervolgens werd hij overgedragen aan het 19de Linieregiment op 06.08.1806. Vermits we Antoine in 1806 zien overgedragen worden aan het 19de Linie en vervolgens niets meer van hem terugvinden in de militaire archieven van de Préfecture de la Dyle, moet verondersteld worden dat men hem in de legers van Napoleon heeft kunnen houden.

Hierna volgt het wedervaren van het 19de Linie :

- mei 1807 : deelname aan het beleg van Dantzig
- juli 1809 : deelname aan de slag bij Wagram; door de schitterende prestaties in de gevechten mocht het regiment de inscriptie Wagram in het vaandel dragen.
- 1810/1811 : deelname aan gevechten in Spanje en Portugal
- 1812 : deelname aan de fatale Russische veldtocht.
- 1813 : ingezet bij de veldslagen van Dresden en Leipzig.
- 1814 : veldtochten in Frankrijk.
- 1815 : deelname aan de slag bij Waterloo op 18 juni.

Jan Baptist GILLISJANS

Deze werd geboren te Imde op 29.07.1787 en werd in de omgangstaal Jan genoemd. Hij was het 5de kind uit het gezin Gillisjans-Biemont, hetwelk woonde aan de Drijpikkel te Imde. Zijn doopouders waren Jan Baptist Van Humbeek en Joanna Over De Put. Vermoedelijk was hij het die te Meuzegem het Vormsel ontving op 27.08.1793.

Jan Baptist was van de klas 1807 en haalde bij loting in het vrede-gerechtskanton Wolvertem het nummer 8 uit de trommel. Hij vertrok op 21.01.1807 naar zijn eenheid te Venlo in Nederland, waar hij 7 dagen later aankwam (R.P.D.155). Aldaar werd hij op 28.01.1807 ingelijfd bij het 8ste Linieregiment.

Zijn persoonsbeschrijving :

Cheveux	: chatain	Nez	: pointu
Taille	: 1,684m	Bouche	: grande
Yeux	: brun	Menton	: long
Front	: haut	Teint	: brun
Visage	: long		

Het 8ste Linie nam in april deel aan de belegering en inname van Dantzig in Pruisen en op 14.06.1807 aan de slag bij Friedland tegen het Russische leger. Van 1808 tot 1813 vocht dit regiment hoofdzakelijk in Spanje (Vittoria, Espinoza), terwijl een deel van hetzelfde korps in 1809 in Oostenrijk deelnam aan de slag bij Essling en aan de slag bij Wagram. In 1814 vocht het regiment bij Brest in Frankrijk.

Dat hij gevallen is voor Napoleon is wel zeer waarschijnlijk en wel om verschillende redenen :

1. hij wordt niet vermeld als peter bij de dopen van de kinderen van zijn broers en zusters;
2. op 28.12.1837 verklaren de 7 kinderen van zijn zuster Anne-Marie van hun oom Jan Frans Gillisjans, broer van Jan Baptist Gillisjans, te hebben ontvangen ter vordering van hun gevestigd aandeel, als vertegenwoordigende wijlen Jan Gillisjans, hun oom (uit een verkoop voor notaris Kips in N.B. 36 396 akte 322).

Fl. COENE/Marc GILLISJANS.

EEN PENNENTWIST MET HISTORISCHE GEVOLGEN

Dat een "historische discussie" niet noodzakelijk dramatische gevolgen hoeft te hebben, maar integendeel verrijkend kan werken "tot nut van 't algemeen", wordt nog maar eens bewezen door het volgend voorval.

Aanleiding was het bezoek van een Nederlandse zustervereniging uit Waalre aan onze gemeente en de ongelukkige uitspraak van één der gastheren over de band tussen het huis van Oranje en de baronie van Grimbergen.

Wijnen de heer Van Hemeldonck stak het vuur aan de lont en werd daarin gretig gevolgd door een gelegenheidscorrespondent (F.A. uit S), onmiddellijk op de korrel genomen door een immer attente heer Van Hemeldonck.

Een en ander stond te lezen in het informatieblad "DAFO-NIEUWS" van de plaatselijke afdelingen Meise en Wolvertem van het Davidsfonds (nummers van november 1982, januari en maart 1983). Met welwillende instemming van het Davidsfonds, hernemen wij hierna nagenoeg onverkort deze bijdrage.

In verband met de bewering dat de Nederlandse koningin eveneens de titel zou voeren van "barones van Grimbergen", merkt de Heer L. Van Hemeldonck op dat Oranje reeds meer dan twee eeuwen van elk recht op dergelijke titel afstand heeft gedaan toen het Oranje-aandeel in het "land van Grimbergen" verkocht werd aan de andere deelheer, de toenmalige prins de Berghes, wier rechten door huwelijk zijn overgegaan in het geslacht de Croy.

Onze Nederlandse vrienden van het Nut werden in kennis gesteld van deze ongelukkige verwarring met Diest op wiens baronnetitel de Oranje's nog met recht bogen, en zij hebben ons dit niet te zwaar aangerekend getuige hun entoesiaste brief onder de titel :

HET HUIS VAN ORANJE en HET LAND VAN GRIMBERGEN

In het begin van de XIVE eeuw ging het land van Grimbergen over naar de familie Nassau door het huwelijk van Maria van Vianden met Otto, heer van Arkel en graaf van Nassau. Grimbergen werd in beslag genomen samen met de andere eigendommen van Willem de Zwijger. Het werd aan zijn wettelijke eigenaar teruggegeven in 1577 en in 1585 opnieuw in beslag genomen. Tenslotte werd het in 1599 teruggegeven aan Filips-Willem van Nassau, graaf van Buren.

Tijdens de Spaanse successieoorlog werd het land van Grimbergen nogmaals verbeurd verklaard. In 1706 deed Amelia, prinses van Nassau en van Anhalt Grimbergen herstellen op naam van haar zoon, Jan-Willem van Nassau, stadhouder van Friesland. Jan-Willem werd in 1730 opgevolgd door zijn zoon Willem-Karel, die huwde met Anna, prinses van Groot-Brittannië. Anna stond in 1752 de baronie Grimbergen af aan Maximilienne van Ongnies, prinses van Bergen, die er reeds de helft van bezat in de hoedanigheid van erfgename van de jongste tak van het huis van Grimbergen.

Philips-Willem, Graaf van Buren,

Het patrimonium van Arnoud, die zonder nakomelingen stierf was in 1211 overgegaan naar zijn zuster Sofia, die met Walter, heer van Aa, huwde (jongste tak). Johanna van Aa huwde in 1389 met Hendrik van Boutersem, die men ook Hendrik van Bergen noemde omdat hij het land van Bergen-op-Zoom bezat. Johanna van Bergen werd in 1418 de vrouw van Jan van Glymes, een nakomeling van Jan van Corselaer, bastaard van Brabant.

Het land en de baronie van Grimbergen werden tot de rang van graafschap verheven in 1625 ten voordele van Godfried van Bergen, baron van Stabroek. In 1686 ontving Filips van Bergen de titel van prins van Bergen, die men hem toeliet over te dragen op het land van Grimbergen, dat aldus verheven werd tot prinsdom.

Albert, graaf van Luynes, huwde met Maria-Honorina van Bergen die bekam in 1729, de hernieuwing van de titel van prins van Bergen of van Grimbergen. Hij had maar één dochter, die huwde met Marie-Charles d'Albert, hertog van Luynes en van Chevreuse. Grimbergen ging over naar een nicht van zijn vrouw, Maximilienne-Thérèse van Ongnies, die het als leen bekam in 1744. Deze dame voegde bij haar patrimonium datgene dat de familie Nassau te Grimbergen bezat.

Zij scheidde het dorp Londerzeel van de rest af om het in 1764 te verkopen. Haar neef en erfgenaam, Otto van Ongnies, graaf van Mastaing en van Jauche, werd in 1777 gehuldigd als prins van Grimbergen. Zijn dochter Maria-Jozefa, die een Merode als moeder had, huwde met haar familielid Willem, graaf van Merode, markies van Westerlo, prins van Rubempré, van wie ze vier zonen had. In 1793 deed de prinses van Grimbergen zich in haar domeinen huldigen en dit was waarschijnlijk de laatste leenhulde die in België plaats had onder het Ancien Régime.

In 1275 hadden de twee takken van het geslacht van Grimbergen aan hun onderdanen een keure verleend naar het voorbeeld van die van de hertogen van Brabant. Het land van Grimbergen omvatte toen : Grimbergen, Meise, Strombeek, Epegem, Brussegem, Londerzeel, Rumst, Buggenhout, Tisselt, Baasrode, Willebroek en Boom. In de XVde eeuw behoorden tot het rechtsgebied van het feodaal hof van Grimbergen 52 lenen die tegelijk afhingen van de twee takken, 175 lenen van de familie Nassau en 182 lenen gehouden door de familie van Bergen. (Max SERVAIS, Wapenboek van de Provinciën en Gemeenten van België. blz. 866).

Wie is nu eigenlijk op dit ogenblik prins van Grimbergen ? De prins de Mérode, markies van Westerlo, prins van Rubempré en van Grimbergen.

De titel kwam in de familie in 1842 door het overlijden van Marie Joséphe Félicité Ghislaine, gravin d'Ongnies de Mastaing, erfprinses van Grimbergen, geboren te Brussel op 20 september 1760 en er overleden op 4 augustus 1842. Zij was de dochter van Henri Othon, graaf d'Ongnies de Mastaing, die in 1777 prins van Grimbergen werd gecreëerd en echtgenote van graaf Guillaume de Mérode, markies van Westerlo, prins van Rubempré en Everberg.

Het grafdenkmaal van de echtelingen de Mérode-de Mastaing is te bezichtigen in de middenbeuk van de Miniemenkerk te Brussel nabij het Justitiepaleis. Het is een prachtvol monument in witte en zwarte marmer en het verdient het bezoek van de voorzitter van Davidsfonds Meise, die aldaar bij wijze van spreken naar Canossa zou kunnen gaan.

Onze gelegenheidscorrespondent, afstammeling van een XVIIIde eeuwse schout van Grimbergen, die bovendien beweert nog iets te kennen van plaatselijke Brabantse geschiedenis, was vooral gebelgd over de stelling in het vorige Davidsfondstijdschrift dat de rechten van de toenmalige prinsen de Berghes door huwelijk thans zouden zijn overgegaan in het geslacht de Croy.

Vanwaar deze "misvatting" ? Na de dood van Maria-Honorina van Bergen, was Grimbergen overgegaan naar haar nicht Maximilienne-Thérèse van Ongnies (1744). Enkele jaren later stond Lodewijk-Jozef d'Albert, weduwnaar van Maria-Honorina van Bergen, zijn rechten (als leenheer ?) op Grimbergen af, door een transactie getekend in de Raad van Brabant op 22 december 1752, aan Ferdinand Gaston Joseph Alexandre, hertog van Croy. Deze laatste huwde in december 1755 met (zijn leenvrouw?) Maximilienne-Thérèse van Ongnies,

doch beiden overleden zonder kinderen na te laten resp. in 1767 en 1774.

Deze Maximilienne-Thérèse (door huwelijk hertogin de Croy?) was het die bij akte van notaris Jean-Baptiste Nuewens van 5 februari 1757 het aandeel van Nassau in het land van Grimbergen had verkregen van de prinses douairière van Oranje. (A. Wauters, Histoire des Environs de Bruxelles, blz. 209).

Tot daar het antwoord uit Nederland. Maar de Heer L. Van Hemeldonck merkte op dat zijn bijdrage enkel beoogde aan te tonen dat het Nederlandse vorstenhuis, sedert meer dan twee eeuwen niet meer kon bogen op de titel "van Grimbergen" en er niet speciaal werd nagevorst wie NU zich "van Grimbergen" mag heten. Daarom zijn bijdrage onder de titel :

DE de CROY'S, MEISE EN NOG MEER

Het geslacht "de Berghes" leek inderdaad nagenoeg uitgeleefd. Zo de vader van de eerste prins nog zeventien kinderen had, moest weldra daarna de titel steeds doorgegeven worden langs de vrouwelijke lijn, zodat achter-eenvolgens de geslachten de Luynes, d'Albert, d'Ongnies, de Croy, Mastaing-Coupigny en tenslotte de Mérode opvolgden, waar eindelijk mannelijke afstamming de benaming kon vastleggen.

Van de Mérode's vindt men geen spoor in Meise. Over de Croy leest men in het "MANUALE PASTORES DE MEYS" het volgende :

blz. 219

1-3-1757 Nadat de Hertog en Hertogin de CROY alle de heerlyckheden des lands van Grimberghe afgekocht hadde van den Prince van Oranien, alsook hun deel dat sy met hun gemeen hadden, heeft de hertog alhier in de gemeente possessie van Meys genomen, te weten door den heer Carrez, intendant in den naam van den hertogh in presentie van de twee heeren drossaerds, greffiers etc.

Dae naer syn sy in de kerck gecomen onder het geluy der clocken, alwaer anders niets is geschiet als dat dan h. Carrez heeft voor een oogenblick gaen cnielen op de cnielbanck die daer stond van den h. Baron van Bouchout en neergeseten in desses fauteuil, waer naer den H. Carrez, den Drossaert en den Burgemeester te saemen de groote clocke hebben getrocken, syn se altemael van hier naer Grimbergen vertrocken.

blz. 181

In het jaer 1761 was de venster van de choore heel stucken soo van ouderdom als door den wint. Daer waer noch een clyn overschot van wapens in, die men seyde gegeven geweest te syn van den Prince van Oranien soo men noch sagh aen het gulde vlies. Hebbe gevraeght de wapens aen den Duc de Croy en de duchesse en met eenent de gifte van heel het venster, hetgene sy my seer grasielyck hebben gegeven.

Soo is die venster met de wapens van Croy en de hertoginne Coppignie en Berghes als heere van Meys gestelt geweest en voltrocken 18 November 1761 en heeft hun gecost aen den glaesemaecker en aen den smet 40 g circiter; voor het schilderen der wapens aan Mr Angelis 21 g-sit illis pro memoria 61 g.

blz. 224

NOTA - Anno 1774 den 7 Juli is tot Brussel overleden Haer Hoogheyt de

Hertoghinne van CROY, etc, etc, ende wy hebben hierover van mijnheer den Drossaert eenen openen circulairen brief ontvanghen die voor de heeren Pastoors van het land van Grimberghen moest diene en die woort tot woort luydt als volght :

Mijn Heeren - Alsoo de Almoghende gedisponeert heeft van haer de Hertoghinne van CROY, etc, etc, die op 7 deser overleden is, soo versoecke ick gebede ende degene van de gemeynthe tot laefenisse van haere siele, mitsgaeders te doen luyden ten tyde van ses weken p deuren naer gewoonte; hebbe d'Eer te zijn Mijnheer, uw ootmoedighsten en onderdaenighsten dienaar - was ondertee kent P J De Turck hoofddrossaert des lands van Grimbergen.

blz. 224

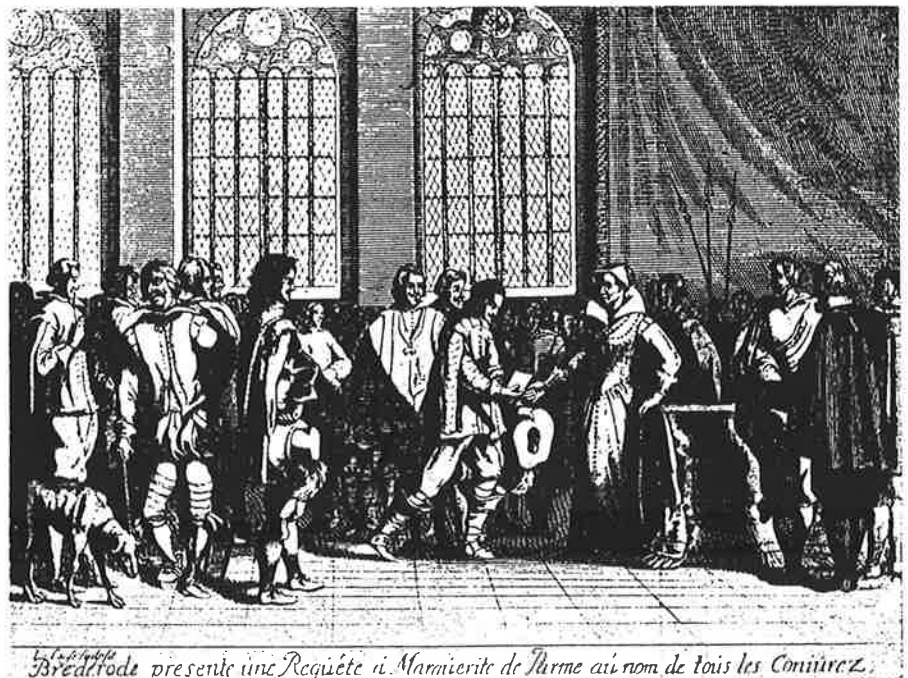
1774 Den 13 Juli heeft mijnheer de Drossaert mondelinckx door den Coster doen seggen dat ick ten 3 hueren den 14^e thuys sou gelieven te syn maer ick was al vertrocken naer mijnen broeder, den pastoor van Evere (Rasquin) als den coster dit 's avonts in de pastorye quamp segghen, Mijneer den Drossaert is dan op den gemelden dagh gecomen en naer syn affaires in de weth gedaen te hebben, heeft hij mijnen onderpastoor Mr. Van Haelen doen roepen en dan bij ter presentie van mijneer den meyer Haegens ende de weth segde dat hij in den naem van syne excellentie den Graeve van Mastaing possessie quam nemen.

Sy syn te samen dan onder het geluy van de thiende clock naer de kercke gegaen, Mijneere den Drossaert is de choor ingetreden, hy heeft op de cnielbanck van den heere Baron van Bouchout een wienigh gecnielt. Hy heeft daernaer selfs alleen met de thiende clock twee of drij keren geclipt ende daarmede was de ceremonie gedaen.

Ita factum est, quod attestor Vice-pastorus. JJ Rasquin Pastor in Meys.

Verder staat de heer Van Hemeldonck huiverig tegenover de kwalificatie van onze vorige gelegenheidskorrespondent als "afstammeling van een XVIIIe eeuwse SCHOUT van Grimbergen". Nog nooit heeft schrijver een dergelijke titel horen vernoemen, wel DROSSAERT (hoofd) zoals hoger.

De meeste bekende in de XVIIIe eeuw was VAN DE VYVER, "chevalier héréditaire du Saint Empire romain" en die naar schrijver verneemt, in de kerk van Ossel begraven werd.

VOOR EEN MILITAIRE GROET

Tijdens de zomermaanden van 1939 trokken de jonge mannen van Westrode, 's zondags na het lof, richting Leefdaalbos. In het Kruis waar de 9 wegen in stervorm samenkomen, werd verzameling geblazen. Een flink groepje was aanwezig, waaronder Frans Cluts, Jef Van den Eede, Albert Brusselmans en Jaak Rolus.

Jaak was in piottenuniform van het 9de linieregiment, gekazerneerd aan de Sint-Annadreef te Laken. De legerdienst bedroeg toen 17 maanden. Hij was ordonnans van Majoor Paternoster en verzorgde diens paard Barabas.

In de kantine kostte een limonade 75 ct, blond bier 85 ct en een Bock 1fr25. Als de soldij om de 14 dagen werd uitbetaald, dan zongen zij : "Geef mij een Bockske, voor mij en mijn Mokske". De soldij van 37,5 ct per dag was vlug verteerd met of zonder "Mokske". Dan liever met wat vrienden naar het Kruis en kletsen kost geen geld.

Uit het privépoortje van zijn domein "Bois de Westrode" kwam de rijzige figuur van generaal de Henin te voorschijn. Hij kwam langzaam in hun richting gewandeld. De vrienden keken naar soldaat Jaak en vroegen al spottend : "Zeg makker wat gaat ge nu doen, groeten of niet groeten ?" Jaak kende de generaal van ziens, deze was wel in burger, wat nu gedaan ?

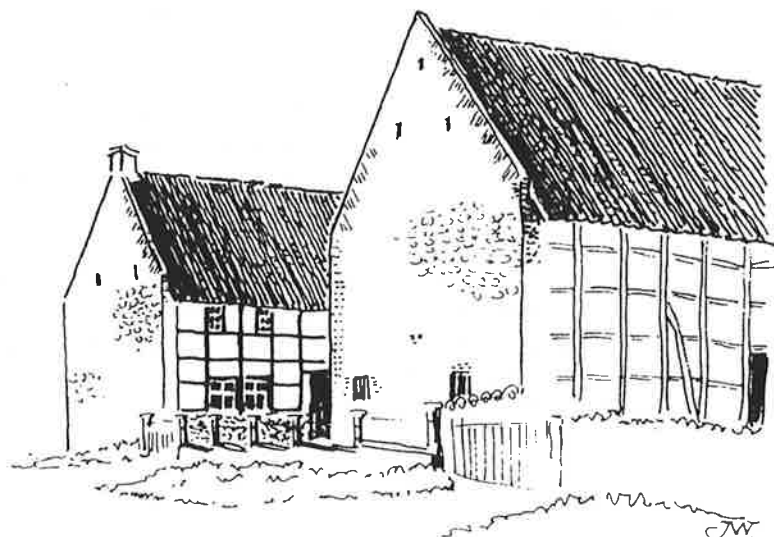
Jaak sprong recht en bracht hem de militaire groet. De meeste jongens stonden recht, enkele "durvers" bleven op de grond liggen. De generaal stopte, bekeek het gezelschap en stak zijn wijsvinger uit naar soldaat Jaak : " 't is kij een koed soldaat, 't is kij twee dagen congé krijg." Verder zei hij nog iets van geen takjes af te breken, de fazanten met rust te laten, maar beklemtoonde vooral geen vuur te maken. Nadien verdween hij langs het poortje naar zijn kasteel.

De tongen kwamen terug los : "Gij hebt uw congé nog niet zulle !" Enkele dagen later moest Jaak op het rapport van de commandant komen en kreeg hij 2 dagen extra verlof op voorspraak van Luitenant-generaal Baron de Hennin de Bossu-Walcourt, vleugeladjutant van Koning Albert I.

Zo kreeg soldaat Jaak in het Leefdalbos te Westrode voor een militaire groet... 2 dagen congé.

Michel VAN DEN BROECK

EEN TIKKELTJE ONDEUGEND MAAR WAAR

't Schijnt allemaal al zo lang geleden, maar dan kom je toevallig in de straat terug waar je in je jeugd zoveel hebt beleefd en langzaam ga je de weg die je vroeger altijd nam, zoekend naar het veldpaadje dat je naar de Kaarlijk voerde, want dan weet je het plots weer...

Moeder geloofde sterk in de portie gezondheid die in de verse landbouw-
produkten te vinden is, en daarom werd ik er als jong meisje op uit
gestuurd om in de grote witte verlakte kruik, botermelk te halen bij
Benoit Leemans en "Finne van de Kaarlijk".

Zij woonden in een grote boerderij omringd door een mooi stuk natuur. De
hoeve was aan de Krogstraat bereikbaar langs een kleine veldweg die naast
de boomgaard heen, recht naar de stallingen leidde.

"Finne" was er altijd bezig met de verzorging van de dieren of gebukt de
boter makend. Zij deed het altijd terugkerende werk met een altijd
terugkerende werklust. Haar nogal zware stem galmde letterlijk door de
schuur als ze mij vriendelijk verwelkomde. Daarna moest ik, ook al was ik
eigenlijk nog maar een kind, naar de woonkamer. Daar was het geduldig
wachten op de gevulde kruik. Ik weet nog zeer goed hoe ik gefascineerd
naar de oude slingerklok luisterde waarvan het koper blonk dat het haast
pijn deed aan de ogen. De oude eiken meubels... het typisch gezellige
sfeertje was er !

Ik wist dan dat het tijd was om in mijn zakken naar het geld te zoeken
want binnen een paar ogenblikken zou er plechtig worden afgerekend. Met
meestal nog een toemaatje in de hand ging het weer huiswaarts, alleen niet
zo gemakkelijk als in het komen ! Ik moest nu steil bergopwaarts op de
veldweg en de kruik, tot boventoe gevuld, woog loodzwaar.

De zon had waarschijnlijk ook van die landbouwprodukten geproefd want
haar stralen waren veel warmer dan nu, en ongenadig sloeg ze toe.

Nog niet halfweg stopte ik, bekeek met veel ongenoegen de volle kruik en
knielend vond ik de oplossing. Met grote slokken dronk ik zoveel mogelijk
van de ijsskoude botermelk, er met een vinger in de kruik over wakend dat
er geen drijvend stukje boter meekwam. Het viel best mee, om niet te
zeggen dat ik deze operatie drie tot viermaal toe herhaalde zodat de kruik
altijd maar lichter werd en ik op den duur geen pap meer kon zeggen, laat
staan botermelkpap.

Als ik dan eindelijk thuis kwam en moeder naar de kruik keek, begon
meestal het gemompel van "als ge kinderen opstuurt"... doelend op de prijs
van de verkregen inhoud.

Ik durf zeggen dat ik mij wel een klein beetje schuldig voelde als ik dan
terugdacht aan die lieve mensen die mij altijd met zoveel hartelijkheid
ontvingen en me steeds weer een appel of iets anders toestopten om mij te
belonen voor de moeite van het komen.

De enige onrechtstreekse straf die ik ooit ontving waren de vitamines die
ik te slikken kreeg; want "dat kind kon de laatste tijd zo weinig eten".
En hoe het komt dat ik nu nog altijd zo gaarne botermelk drink, zonder
suiker en ongekoekt... precies ! Met veel smaak en nog altijd met een
heimelijk binnenpretje.

JAN FEYEN

PRIESTER

BEIAARDIER

NORBERTIJN

Jan Jozef FEYEN werd geboren op 1 januari 1920 te Waterschei. Vader Feyen was werkzaam als opzichter in de mijn. Langs moederskant hadden zij een nonkel pastoor.

De jonge Feyen kreeg zijn eerste muzieklessen te Waterschei van een onderwijzer. Hij scheen aanleg te hebben voor de muziek. Voor verdere studies trok hij naar het college bij de Kruisheren te Maaseik. In zijn studententijd werkte hij mee aan een studentencabaret. Thuis werd pianoles gegeven en terwijl men broer Juul moest dwingen om te oefenen, nam Jan zomaar plaats aan de piano en ging op in de muziek.

Op 7 september 1938 volgde Jan Feyen het voorbeeld van zijn neef Pater Servaes. Hij trad ook in bij de Norbertijnen te Grimbergen. Op 10 augustus 1944 werd hij priester gewijd. Zijn neef dichtte voor hem een huldedicht, het begon als volgt :

'n andere Jezuke

Het zonneke danst op de hei
de bloem keert haar kleedje naar buiten
de vogeltjes springen en zingen zo blij
wie weet er wat liedje ze fluiten ?

het eindigde als :

Gij vult met uw God een mensenmond.
Het manna voor al onze mensen;
Gij gaat heel de wereld al weldoende
rond:
Een jezuke onder de mensen.

Jan Feyen kreeg in de abdij vele taken toegewezen : leraar kerkgeschiedenis, sociologie, kerkelijk recht en bijbelstudie, bibliothecaris en archivaris. Hij moest ook de priesters helpen in de omliggende parochies. In de abdij was het orgel zijn lievelingsinstrument waarop hij zowel klassieke als moderne werken uitvoerde. Hij ijverde ook vooral voor het in stand houden van de mooie gregoriaanse gezangen.

Na de bevrijding volgde hij les aan de beiaardschool te Mechelen. Zijn leermeesters waren Staf Meeus en Jef Van Hoof. Voor Jef Van Hoof die hem het componeren aanleerde, had hij een grote bewondering. Pater Jan

behaalde zijn diploma van beiaardier in 1951 en was hierdoor de eerste priester-beiaardier.

Hij begon de verwaarloosde abdijsbeiaard te bespelen. Onder zijn impuls onderzocht men de beiaard om deze uit te breiden tot 4 octaven, en haar zo een krachtiger stem te geven. In 1964 had Grimbergen een nieuw beiaard-instrument. Jan Feyen werd de organist-beiaardier van de gemeente Grimbergen. Pater Jan kon toen iedere dag de 300 trappen naar zijn geliefde beiaard beklimmen.

Hij maakte verschillende composities voor beiaard en andere instrumenten. Hij deed dit in alle nederigheid en zonder veel omhaal. Hij gaf concerten in binnen- en buitenland, hield voordrachten over het beiaardspel; zijn techniek en historiek. Hij zette zich sterk af tegen de "elektronische" beiaarden. Hij hield het bij klokken en een klavier waar de beiaardier op "zwoegde".

Twee kantates voor gemengd vierstemmig koor zijn van zijn hand. Eén ervan is de Boskapelkantate met het bedevaartslied, uitgevoerd op zondag 6 juli 1958 ter gelegenheid van het derde eeuwfeest van de Boskapel te Imde. Hij dirigeerde zelf deze kantate. Het bedevaartslied van Jan Feyen wordt veel gezongen bij plechtigheden in de Boskapel.

Pater Jan kwam regelmatig met zijn Dafke naar Westrode. Hij groette steeds met een joviaal handgebaar. Vreugde en levenslust straalde van zijn gezicht. In de pastorij werd dan menig nieuwsje doorverteld, over Limburg, de letterkunde, de muziek en ... een pastoorsmop mocht er nooit ontbreken.

Op 4 december 1966 werd hij dan pastoor te Imde. Hij voelde er zich thuis; zijn beiaardspel te Grimbergen deed hij gewoon verder. Het kerk-orgel in Imde was zijn eerste bekommernis. Een jaar na zijn aankomst was er reeds een nieuw Limburgs pijporgel in de kerk. Het Ceciliakoor van Imde kreeg nu een betere begeleiding.

Het is ook onder zijn impuls dat het grootste deel van de parochiekerk werd vernieuwd. Hij deed een oproep bij de parochianen om steun voor nieuwe glasramen. Drie welstellende burgers schonken een glasraam, de andere ramen werden door giften van de parochianen aangeschaft. Onze Vlaamse Heiligen van Sint Goedele tot Sint Jan Berchmans, vormen het thema van deze glasramen. Het werd een ode aan het rijke Roomse Vlaamse leven.

In 1967 richtte hij de Gepensioneerdenbond op, nadien de K.L.J.-jongens (waarvan Berla-secretaris Roger Moerenhout één der eerste leden was). Hij was een sociaalvoelend priester, steeds bereid om iemand te helpen of te troosten met een opmerking of een humorvol gezegde.

Hij werd door het gemeentebestuur gehuldigd in 1976 als pastoor van Imde, maar vooral voor zijn 25-jarig kunstenaarschap.

Hij zei eens tegen een vriend : " Langs de ogen kan men de ziel van de mensen zien, er staat zoveel in te lezen."

De laatste jaren liet zijn gezondheid het afweten. Maar niettegenstaande dat bleef hij zijn parochietaak vervullen. De parochie Imde zette hem in de bloemetjes op zondag 1 december 1991 voor zijn 25 jaar pastoor zijn. De drijvende krachten waren Henriette Verest en Lisette De Rover van de plaatselijke K.V.L.V.-afdeling. Het gemeentebestuur zorgde voor een receptie.

Op 13 januari 1993 tijdens een vergadering bij de deken te Malderen werd hij onwel. Hij overleed tengevolge van een hersenbloeding in het Imelda-ziekenhuis te Bonheiden in de ouderdom van 73 jaar. De uitvaartplechtig-

heid had plaats op 20 januari 1993 te Imde onder grote belangstelling.

In de rede wist burgemeester Kerremans te melden : "In zijn wekelijkse preken legde hij voor ons al zijn redenaarskunst, ... zijn stemverheffingen ... zijn bewegingen en vooral zijn handen en de vingers ... die sermoenden mee, die spraken mee..."

NORBERTIJNER ABDIJ
GRIMBERGEN (BRAB.)

BEEVAARTLIED

S. J. RAMAEKERS J. J. FEYEN

Zie, Behoudenis der zieken,
uwe kindren voor uw voet,
ziek en zondig U bedanken
rouwvol, met een Weesgegroet.

REFREIN

Moederlief, waar alle talen
eeuwenlang Uw lof herhalen :
help in 't geen ons lijden doet
help ons, om een Weesgegroet.

Wordt Uw beeltenis vergeten,

Als priester-beiaardier
bespeelde hij met zwier
het klankklavier
hoog in de klokketoren...

In glinsterende sporen,
zijn ziel vol zonneschijn,
zong hij als Norbertijn
in eeuwenoud Latijn
'n loflied voor de Heer.

En, keer op keer,
sprak hij het woord
dat onverstoord
zijn trouw belijdde.

Mogen Gods engelen
hem jubelend
ten paradijs geleiden...

Bert Peleman
Bert Peleman,
Imde 20.1.1993

De Heer Teynders sprak namens de beiaardiersgilde. Als laatste sprak Alfons Van Cauter, voorzitter van de kerkfabriek van Imde.

Dichter Bert Peleman, een groede vriend van pastoor Jan Feyen, droeg zijn gelegenheidsgedicht "in memoriam" voor : "Als priester, beiaardier bespeelde hij met zwier het klankklavier hoog in de klokketoren..." en besloot als volgt "Moge Gods engelen hem jubelend ten paradijs geleiden."

Pater Jan, speel maar met blijheid en vroomheid de mooiste Vlaamse liedjes op de Hemelse beiaard.

HUMORISTISCHE UITSPRAKEN OVER HET DIER EN DE MENS IN ONZE TAAL

Op donderdag 25 maart 1993 om 20u zal Jos LAUREYS in 't SPINET ons onderhouden over humoristische uitspraken over het dier in verband tot de mens. Als het ware de psychologie van dier en mens in onze taal.

Met zijn fijne opmerkingsgeest heeft vooral de volkswens de gedragingen van dieren niet alleen scherp waargenomen, maar hij heeft die ook kernachtig en duidelijk in zijn taalgebruik weergegeven.

Humor en ernst wisselen elkaar voortdurend af want spot, geestigheid en levenswijsheid liggen meestal dicht bij elkaar.

De manier waarop wij van en over dieren spreken is een uitstekend middel om de eigenschappen en ... de gebreken van mensen te verduidelijken.

Samen met Jos Laureys willen wij deze taalrijkdom ontdekken en onze kennis van mensen en dieren op een aangename manier verrijken.

Jos Laureys studeerde aan de universiteit van Gent Germaanse filologie en promoveerde met een proefschrift over 'Taal- en Volkskunde'. Hij was leraar te Oostende, Dendermonde en Wetteren. Jos Laureys schreef heelwat bijdragen voor taalkundige en volkskundige tijdschriften.

Voor universitaire studiekringen te Gent, Leuven en Antwerpen hield hij reeds heel wat voordrachten alsook voor heel wat socio-culturele verenigingen in heel wat Vlaamse steden en gemeenten. Verder gaf Jos Laureys op verzoek van het Noord-Nederlands Kultuurverbond een aantal conferenties te Den Haag, Breda, 's Hertogenbosch, Rosendaal, enz.

GEERT VAN ISTENDAEL BRUSSELT VOOR BERLA

Op woensdag 5 mei 1993 om 20 u zal Geert Van Istendael in 't Spinet te Meise komen spreken over zijn werk "Arm Brussel".

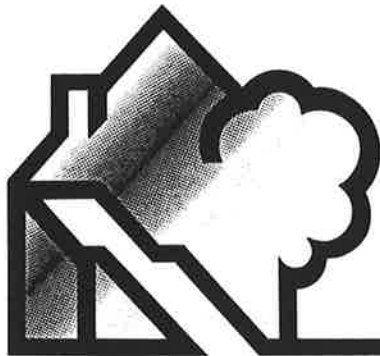
Brussel, Bruxelles, Bruoscelle; Een nabije stad is het, en toch is Brussel een onbekende en onbeminde stad. Brussel ligt aan de zuidgrens van ons taalgebied en hoort er niet helemaal bij. Brussel is onvoorspelbaar tweetenmeertalig. Zelfs in het dialect vloeien Nederlands en Frans in elkaar. Brussel is bureaucratisch en megalomaan, heeft met zijn miljoen inwoners de allures van een veel grotere stad, maar kraakt en zucht onder het gewicht van de Europese instellingen. Brussel is verlegen en teruggetrokken, grijs en kleurrijk tegelijk, een stad van vele volkeren, weelderig en desolaat, smerig en chic.

Over geschiedenis en heden, over bouwen en slopen van Brussel, gaat het boek van Geert Van Istendael en over diezelfde materie zal hij op uitnodiging van Berla te Meise in 't Spinet komen spreken. Meer dan aanbevolen !

Noteer alvast dat op zaterdag 5 juni 1993 Berla terug start met de traditie van de jaarlijkse heemkundige uitstap.

Dit jaar gaat het naar Bokrijk. 's Ochtends is er een geleid bezoek door het domein met gespecialiseerde heemkundige gidsen. 's Middags kan er vrij in het domein gewandeld worden.

Deelnameprijs : de reis per luxe-autobus, inkom en rondleiding : 500 BF . Belangstellenden kunnen alvast inschrijven door onderstaande strook op te zenden naar BERLA vzw Brusselsestw 73 te 1860 MEISE.

BOKRIJK

INSCHRIJVINGSSTROOK HEEMKUNDIGE UITSTAP 5 JUNI 1993 NAAR BOKRIJK

De ondergetekende

wonende

te

schrijft in voor personen en stort uiterlijk 15 mei 500 BF per
persoon op rekening 001-1189490-55 van Berla.

(get)

AKTIVITEITENKALENDER

25 maart 1993 20u

Algemene Ledenvergadering Berla met voordracht van Jos Laureys in 't Spinet te Meise

27 maart 1993

Geschiedkundige boekenbeurs in de K.U.Brussel, Centrum Brabantse Geschiedenis

23 april 1993/2 mei 1993

Expo over Volksdevotie in Landelijk Museum Heemkring te Goetsenhoven-Meer

5 mei 1993 20u

Geert Van Istendael Brusselt voor Berla in 't Spinet te Meise.

8 mei 1993

Studiedag "Karren en wagens" te Keerbergen, in het museum "Het Kasteel", Haachtsestw 85. Info : tel 015/51 19 73

14 mei 1993/29 mei 1993

Expo "50ste verjaardag bevrijding Brussel" door Heemkring Evere in het gemeentehuis van Evere. Info : tel 02/216 10 59

16 mei 1993

Studiedag "Melkerijen en melkverwerking : geschiedenis van een belangrijk aspect van onze voeding" en goudtag heemkunde te Glabbeek. Dagprogramma vanaf 9u30. Inschrijven voor 15.04.93 bij Heemkundige Kring van Glabbeek, tel 016/777508.

5 juni 1993

Jaarlijkse heemkundige uitstap van Berla, dit jaar naar Bokrijk.

28 augustus 1993

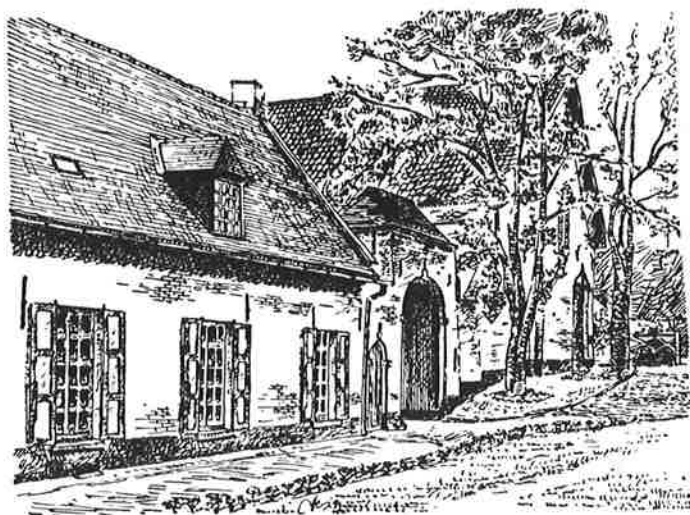
Historische stoet St.-Brixius-Rode van DE LINDE in samenwerking met Berla.

10-11-12 september 1993

Tentoonstelling Baron d'Hoogvorst door Berla in gemeentehuis Meise. Plechtigheid aan monument d'Hoogvorst (restauratie sabel).

INHOUDSOPGAVE

- 1.- Turn & Tassis in onze gemeente (I)
F. Coene
- 2.- Soldaten van Napoleon (vervolg)
F. Coene & M. Gillisjans
- 3.- Een pennetwist met historische gevolgen.
R. Moreau
- 4.- Voor een militaire groet.
M. Van den Broeck
- 5.- Een tikkeltje ondeugend, maar waar.
J. Cornelissen
- 6.- Jan Feyen, priester-beiaardier-norbertijn
- 7.- Humoristische uitspraken over het dier en
de mens in onze taal.
- 8.- Geert Van Istendael Brusselt voor Berla.
- 9.- Overzicht activiteitenkalender en
inhoudsopgave.

**drukkerij - copy center
de cuyper
brusselsesteenweg 62
1860 meise**

wenst berla een succesvol werkjaar

tel 02/269.29.51

berla wordt gesteund door

**zakenkantoor bogaerts
boechtstraat 15 - 1860 meise
tel. 02/269.99.70**

**beenhouwerij jean de meuter
's herenweg 1
st brixius rode
tel. 02/269.14.76**

uit sympathie

**R U I M T E
I N J E
B A N K Z A K E N.**

**f. de weerd
nieuwelaan 110
1860 meise
tel. 269.01.63**

ASLK

ALGEMENE SPAAR- EN LUFRENTEKAS

kwaliteit is belangrijk !

**hoogstraat 1
1861 wolvertem
tel. 269.00.40**

**boechtstraat 21
1860 meise
tel. 269.08.93**

**agentschap meise
j. lombaerts
boechtstraat 28 - 1860 meise
Tel. 02/ 269.11.93**

**agentschap wolvertem
thierry van praet
hoogstraat 6a - 1861 wolvertem
tel. (02) 269.00.74**

Gemeentekrediet

MET MIJN BANK KOM IK VOORUIT.
